

ЗАВЕТАТ НА ХОТОРН

ДЖЕНИФЪР ЛИН БАРНС

Превод от английски език
Ирина Денева-Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Hawthorne Legacy*

Copyright © 2021 by Jennifer Lynn Barnes

All rights reserved.

Превод Ирина Денева – Слав

© Егмонт България, 2022

Редактор Радка Бояджијева

Коректор Павлина Върбанова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фригъф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2837-5

На Чарли

ГЛАВА 1

— **Р**азкажи ми пак за първия път, когато двамата сте играли шах в парка.

Свещта беше единственото, което осветяваше лицето на Джеймсън, но дори на нейната оскъдна светлина виждах блясъка в тъмнозелените му очи.

Никой и нищо не можеше да накара кръвта на Джеймсън Хоторн да кипне така, както някоя нова загадка.

— Беше точно след погребението на майка ми — казах. — Няколко дни след това, може би седмица.

Бяхме слезли в тунелите под Хоторн Хаус, където никой не можеше да ни чуе, за да останем сами. Нямаше и месец, откакто бях пристъпила прага на огромното имение в Тексас, и беше изминала седмица, откакто бяхме разкрили тайната на идването ми тук.

Ако наистина я бяхме разкрили.

— С майка ми често се разхождахме в парка. — Затворих очи, за да се концентрирам върху фактите, а не върху начина, по който Джеймсън поглъщаше всяка дума. — Тя наричаше разходките ни „играта на безцелно размотаване“. — Споменът ме накара да се стегна, отворих очи. — Няколко дни след погребението за пръв път отидох в парка без нея. Когато стигнах до езерото, видях, че се е събрала гълпа. На алеята лежеше мъж със затворени очи, покрит с дрипави одеяла.

– Бездомник. – Джеймсън вече бе чувал всичко това, но лазерният му фокус върху мен не беше отслабнал.

– Хората си бяха помислили, че е умрял или че е припаднал от пиене. И тогава той се надигна. Видях, че приближава полицай.

– Но ти си стигнала до него първа – довърши Джеймсън, без да откъсва очи от моите. Ъгълчетата на устните му се извиха нагоре. – И си го поканила да играете шах.

Не очаквах, че Хари ще приеме предложението, да не говорим че при онази първа партия ме беше победил.

– След това играехме всяка седмица – продължих. – Понякога по два, дори три пъти на седмица. Така и не ми каза нищо друго, освен името си.

А името му всъщност не беше Хари. Беше ме излъгал. И точно затова сега бях в тунелите с Джеймсън Хоторн. Точно затова той бе започнал да ме гледа, сякаш съм загадка, която само той и никой друг може да разгадае.

Нямаше как да е съвпадение, че милиардерът Тобайъс Хоторн беше оставил състоянието си на непозната, познавала „мъртвия“ му син.

– Сигурна ли си, че е бил Тоби? – попита Джеймсън.

Въздухът помежду ни сякаш се беше сгъстил от напрежение.

Това беше едно от съвсем малкото неща, в които бях сигурна напоследък. Само преди седмици живеех като обикновено момиче, едва свързвах двата края, стараех се да оцелея до края на гимназията, да спечеля стипендия и да продължа напред. После изневиделица ми бяха съобщили, че един от най-богатите хора в страната е починал и ме е споменал в завещанието си. Тобайъс Хоторн ми беше оставил милиарди, почти цялото си състояние, и аз няхах никаква представа защо. С Джеймсън бяхме прекарвали две седмици в следване на ключовете, оставени от стареца за разкриване на загадката. *Защо аз?* Заради името ми. Заради деня на раждането ми. Защото Тобайъс Хоторн беше заложил всичко на надеждата, че мога отново да сплотя разедине-

ното му семейство.

Поне с такова впечатление бяхме останали след изиграването на последната игра, която старецът беше организирал в живота си.

– Сигурна съм – уверено казах аз. – Тоби е жив. И ако дядо ти е знаел, а на мен ми е ясно, че това е доста съмнително ако, но ако е знаел, трябва да приемем, че ме е избрал за наследница или защото съм познавала Тоби, или защото по някакъв начин именно той ни е събрал с него.

Ако имаше едно нещо, което бях научила със сигурност за покойния Тобайъс Хоторн, то беше, че е бил човек, способен да организира почти всичко и да манипулира почти всичко. Беше имал слабост към гатанки, ребуси и игри.

Точно като Джеймсън.

– Ами ако онзи ден в парка не е бил първият път, когато си срещнала чичо ми? – Джеймсън пристъпи към мен. От тялото му се излъчваше неземна енергия. – Замисли се, Наследнице. Ти каза, че единствения път, когато си се срещнала с дядо ми, си била на шест години и той те е видял в закусвалнята, където майка ти е работила като сервитьорка. Чул е пълното ти име.

Ейвъри Кайли Грамс, ако се пренаредяха буквите, се превръщаше в „Много рисков гамбит“^{*}. Името ми беше от онези, които човек като Тобайъс Хоторн би запомнил.

– Точно така – казах.

Джеймсън беше съвсем близо до мен. Твърде близо. И четиримата внуци на Хоторн бяха магнетични. Хора със собствена гравитация. Имаха определен ефект върху околните... А Джеймсън много го биваше да се възползва от този ефект, за да получи каквото поиска. Сега той искаше нещо от мен.

– Защо му е притрябвало на дядо ми, милиардер от Тексас с цял куп лични готвачи на разположение, да яде в някаква долнопробна закусвалня в градче в Кънектикът, за което ни-

* Avery Kylie Grambs – A Very Risky Gamble. – Бел. прев.

кой не е чувал?

Позамислих се.

– Мислиш, че е търсил нещо ли?

Джеймсън се усмихна дяволито.

– Или някого. Ами ако старецът е отишъл там, за да търси Тоби, и е намерил *теб*?

Имаше нещо в начина, по който каза *теб*. Сякаш бях някоя. Сякаш имах значение. Но с Джеймсън вече бяхме минавали през това.

– И всичко друго е било за отвличане на вниманието? – попитах и извърнах поглед. – Името ми. Фактът, че Емили е умряла на рождения ми ден. Гатанките, които ни остави дядо ти – всичко това е било лъжа?

Джеймсън не реагира на споменаването на Емили. Щом се отдадеше на поредната загадка, нищо не беше в състояние да го разсее, дори тя.

– Лъжа – повтори Джеймсън – или тактика за отвличане на вниманието.

Той посегна да отметне кичур коса от лицето ми и всички нервни окончания в тялото ми оживяха. Дръпнах се.

– Стига си ме гледал така – казах му строго.

– Как? – попита той.

Скръстих ръце и го изгледах изпод вежди.

– Винаги си включваш чара, когато искаш нещо.

– Обиждаш ме, Наследнице. – Самодоволно подсмиващият се Джеймсън изглеждаше несправедливо добре. – Единственото, което искам, е да се поразровиш из паметта си. Дядо ми беше човек, мислещ в четири измерения. Може да е имал повече от една причина да избере теб. Защо да удариш с един куршум два заека, казваше той, когато можеш да удариш дванайсет?

Имаше нещо в гласа му, нещо в начина, по който продължаваше да ме гледа, което съвсем лесно можеше да ме засмуче в цялата история. Във възможностите. В загадката. В *него*.

Само че аз не бях от хората, които повтарят грешките си.

– Може пък да бъркаш. – Извърнах се настрани. – Ами ако дядо ти не е знаел, че Тоби е жив? Ами ако Тоби е бил този, който е открил, че дядо ти ме наблюдава? Че смята да ми остави цялото си състояние?

Хари, както го познавах, беше блестящ шахматист. Може пък онзи първи ден в парка да не е бил съвпадение. Може нарочно да ме е търсил.

– Пропускаме нещо – каза Джеймсън и застана точно зад гърба ми. – А може би – промълви той право в тила ми – ти не ми казваш всичко.

Не беше съвсем в грешка. Не бях научена да разкривам всичките си карти наведнъж... а Джеймсън Уинчестър Хоторн дори не се преструваше, че може да му се има доверие.

– Ясно ми е как стоят нещата, Наследнице. – Направо *чувах* кривата му усмивчица. – Щом искаш да играем така, да направим нещата малко по-интересни.

Обърнах се и го погледнах. Застанала очи в очи с него, нямаше как да не си припомня, че когато Джеймсън целуваше момиче, не го правеше колебливо. Не го правеше нежно. *И не беше истинско*, напомних си. За него аз просто бях играла ролята на част от загадката, на средство за разгадаването ѝ. И все още бях част от нея.

– Не всичко е игра – казах.

– А може би – възрази Джеймсън с блеснали очи – точно това е проблемът. Може би точно затова висим в тунелите ден след ден, повтаряме едно и също и не стигаем доникъде. Защото това не е игра. *Засега*. В игрите има правила. Има победители. Може би, Наследнице, за да разкрием загадката на Тоби Хоторн, имаме нужда от малко мотивация.

– Каква точно мотивация? – Присвих очи срещу него.

– Какво ще кажеш за един облог? – Джеймсън вдигна вежда. – Ако аз разплета историята първи, ти ще трябва да ми простиш и да забравиш кратката ми загуба на самоконтрол, след като разкрихме ключа от Черната гора.

Черната гора беше мястото, където бяхме разбрали, че мъртвата му бивша приятелка е умряла на рождения ми ден. Това беше първият момент, когато беше станало ясно, че Тобайъс Хоторн ме е избрал не защото съм специална. Беше ме избрал заради онова, което изборът му щеше да причини на внуците му.

Веднага след това Джеймсън ме беше зарязал.

– А ако аз спечеля – казах, вперила поглед в зелените му очи, – ти ще трябва да забравиш, че някога сме се целували, и никога няма да се опитваш да ме омаеш, за да те целуна отново.

Не му вярвах, но и на себе си не вярвах в негово присъствие.

– Е, добре, Наследнице.

Джеймсън пристъпи напред. Застана точно до мен, доближи устни до ухото ми и прошепна:

– Нека играта да започне.